

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Zambrana

Quan un carrer, una plaça, rep nom propi, no sempre respon als desitjos del veïnat. Enllà dels interessos polítics de qui governi el poble o la ciutat quan a batejar un espai de la via pública, de tarda en tarda s'imposa la voluntat popular. Així ha passat al Secà de Sant Pere. Una veïna del barri, **Carmela Zambrana Gordillo** (1953-2022) des del 20 de novembre d'enguany disposa del ben guanyat orgull de tenir una plaça pròpia. Llàstima que semblant distinció la difunta no l'hagi pogut tastar. Clar que en la seva natural discreció, la Zambrana s'hi hauria oposat. Recordo la Carmela, de quan fa no res, ¿quaranta anys?, venia a l'Aula Municipal de Teatre del carrer Obradors, 5, Mercat de Santa Teresa. Allí la vaig dirigir en l'espectacle *'Revolta de bruixes'*, de **Josep Maria Benet i Jornet**. La Zambrana era una de les sis bruixes, unes geniüdes dones de la neteja que es reboten contra l'obscè Vigilant que les assetja. D'una tan aparent fragilitat com de tranquil coratge, la Zambrana ens sorprenia per la seva constància a prova d'assajos esgotadors, de puntualitat escrupolosa, i el més agraït en teatre, d'una rigorosa memòria en saber-se el paper des del primer dia, talment com si l'hagués escrit ella. Amb l'inseparable Montse, dues rialles franques, l'Aula es beneficiava de l'encomanadís entusiasme. Des d'aquells temps, res sabia de la Carmela. És evident que, en el Gran Teatre del Món, has actuat amb generositat. Gràcies, Zambrana.